student Valeriu Gafencu

Calea spre fericire

Scrisori trimise din închisoare celor dragi

AGATON

Valeriu Gafencu

Calea spre fericire

- scrisori trimise din închisoare celor dragi -

EDITURA AGATON

Colecţia "Rugul Aprins" - nr. 5

Făgăraş - 2006

Valeriu Gafencu înainte de a fi arestat (1940)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Gafencu, Valeriu
Calea spre fericire / Valeriu Gafencu - Făgăraş;
Agaton, 2006
ISBN (10) 973-87424-2-0; ISBN (13) 978-973-87424-2-0
821.135.1-6 ; 343.8(498) (0:82-6)

© Editura Agaton **Tel. 0268.211290**

Valeriu Gafencu

sau

Ce aproape de noi este fericirea!

Să fii refugiat din Basarabia şi despărţit de familie, să fii condamnat pe motive politice la 25 ani închisoare la vârsta de 20 ani, să-ţi vezi sfârşitul vieţii pământeşti că se apropie după 11 ani de temniţă şi să poţi afirma că eşti un om fericit, pentru cei mai mulţi dintre noi pare cu neputinţă.

Aceasta se poate prin credinţă. Prin credinţă, suferinţa se transformă în bucurie. Viaţa lui Valeriu Gafencu ne arată aceasta.

Faptul că Valeriu a descoperit calea spre fericire reiese din scrisorile trimise celor dragi din care am extras aceste sfaturi prin bunăvoinţa d-nei Eleonora Colgiu, sora lui Valeriu, şi a d-lui Neculai Trifoiu, coordonatorul cărţii "Studentul Valeriu

Gafencu – Sfântul Închisorilor din România" în care au fost publicate aceste scrisori.

Revelaţia fericirii trăită de Valeriu in infernul închisorilor, este o lecţie din care noi, care trăim în libertate, să învăţăm că nu mai avem dreptul să ne plângem de nimic când fericirea este la îndemâna oricui – Iisus Hristos, credinţa în cuvântul Său, ascultarea poruncilor Sale, urmarea virtuţilor Sale. Aceasta este viaţa fericită. Restul e deşertăciune.

Scrisorile trimise de Valeriu reprezintă şi un "îndreptar pentru spovedanie" pentru curăţirea cugetului de patimi şi păcate, aceasta fiind principala condiţie pentru dobândirea fericirii. Cea mai fericită zi din viaţă este ziua când îţi iartă Dumnezeu păcatele printr-o spovedanie sinceră şi când te împărtăşeşti cu Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos care s-a jertfit pentru păcatele noastre.

Sfaturile date prin scrisorile trimise celor trei surori mai mici şi mamei sale, Valeriu le împărtăşeşte cu drag tuturor oamenilor, pentru că a iubit pe toţi oamenii şi

tot ce este creatură a lui Dumnezeu. Valeriu a dat deplină libertate, ca toate mărturisirile sale intime, să fie citite de toţi cei dragi lui, care sunt toţi oamenii. Deschiderea sufletului în faţa noastră, păcatele cu care s-a luptat toată viaţa un om care n-a săvârşit păcate, ne obligă pe noi la un examen de conştiinţă foarte amănunţit, la ascultarea glasului cugetului nostru: "să trăim în adevăr, să ne smulgem din păcat, să sacrificăm totul pentru Hristos, pentru adevăr. Numai aşa ne putem mântui, ne putem câştiga fericirea".

Ce aproape de noi este fericirea! Noi cei ce trăim în libertate nu o vedem. Valeriu ne îndeamnă: "*căutaţi fericirea în sufletele voastre. Nu o căutaţi în afara voastră. Să nu aşteptaţi fericirea să vină din altă parte, decât dinlăuntrul vostru, din sufletul vostru, unde sălăşluieşte Domnul Iubirii, Hristos. Dacă veţi aştepta fericirea din afara voastră, veţi trăi decepţii peste decepţii şi niciodată nu o veţi atinge*".

Sfaturile pe care Valeriu le-a dat celor dragi pentru ca urmându-le să dobândească fericirea,

sunt universal valabile, iar dacă cei mai mulţi oameni le-ar urma ar fi mult mai multă bunătate şi înţelegere în lume iar Dumnezeu nu ar mai îngădui să se întâmple atâtea nenorociri. Ce bine ar fi dacă aceste sfaturi le-ar înţelege cât mai mulţi oameni; ce mult s-ar folosi de ele: cei credincioşi şi-ar întări credinţa iar cei care nu L-au descoperit încă pe Dumnezeu şi pe Fiul Său Iisus Hristos şi care nu cunosc adevărata fericire ar putea descoperi sensul vieţii, ar învia din moartea sufletului, care este mai grea decât moartea trupului.

Am citit multe cărţi de învăţătură creştină şi am ascultat multe predici care mi-au luminat mintea pentru descoperirea adevărului, dar atât de convingător arătată calea spre fericire ca în scrisorile lui Valeriu Gafencu nu am întâlnit până acum. Poate această convingere izvorăşte la gândul că aceste scrisori sunt trimise dintr-o altă lume, dintr-o lume plină de suferinţe ale trupului şi ale sufletului, din iadul celor mai grele închisori, unde sufletul se purifică de toate păcatele, de cele pe care le-ai făcut şi de cele pe care îţi închipui că le-ai fi putut face.

Căile pe care Valeriu le arată cu multă convingere pentru obţinerea fericirii şi pentru dobândirea liniştii sufletului, care au fost trăite intens şi nu le ştie din cele citite sau auzite sunt numeroase: păstrarea curăţeniei sufletului, cunoaşterea adevărului evanghelic, apropierea cât mai mult a inimilor de cuvântul Mântuitorului Iisus Hristos, rugăciunea necontenită, postul, milostenia, iubirea pentru toată lumea, lăsarea în voia lui Dumnezeu, răbdarea suferinţelor, smerenia, sinceritatea faţă de Dumnezeu, faţă de aproapele şi faţă de noi înşine, citirea cărţilor sfinte.

Credinţa sinceră şi ocrotirea Bunului Dumnezeu a făcut ca Valeriu nu numai să nu aibă nevoie de compătimirea şi încurajarea celor din afară, ci el să încurajeze şi să ajute să răzbească în viaţă pe cei care trăiau în libertate. Valeriu nu era îngrijorat de soarta celor dragi pentru că îi ştia curaţi la suflet, cu credinţă-n Dumnezeu şi cu dragoste pentru toată lumea. O! ...dacă am putea să spunem şi despre tinerii din ziua de azi aceste lucruri. Cât de mulţi părinţi fericiţi ar fi şi nu ar mai fi îngrijoraţi de soarta lor, pentru că i-ar şti pe calea cea bună fiind ocrotiţi de Dumnezeu.

Valeriu Gafencu s-a născut la 24 ianuarie 1921 în localitatea Sângerei, judeţul Bălţi din Basarabia. A urmat şcoala primară la Sângerei, iar cursurile secundare la Liceul "Ion Creangă" din Bălţi, între anii 1932-1940. Absolvind liceul în vara anului 1940, la doar câteva zile după bacalaureat, a intervenit uraganul ocupaţiei sovietice. Valeriu a reuşit cu greu să treacă Prutul, a ajuns la Iaşi, lăsându-şi părinţii şi surorile sub ocupaţie, despărţindu-se, nu ştia că definitiv, de tatăl său care, în toamnă, a fost ridicat şi dus în Siberia, unde şi-a sfârşit viaţa nu se ştie când.

Valeriu Gafencu devine student al Facultaţii de Drept a Universitaţii din Iaşi în anul 1940. În anul 1941 a fost condamnat pe motive politice la 25 ani muncă silnică. Din anul 1941 până în anul 1949 Valeriu s-a nevoit în cea mai grea închisoare din ţară, cea de la Aiud. În anul 1949, fiind bolnav de TBC a fost transferat în penitenciarul-sanatoriu Tg. Ocna, de unde în ziua de 18 februarie 1952, sufletul său s-a înălţat la Cer unde s-a întâlnit cu Mântuitorul, pe care L-a iubit toată viaţa.

Stoia Sorin

Calea spre fericire

- scrisori trimise din închisoare celor dragi -

✞ Rugaţi-vă lui Dumnezeu şi credeţi nelimitat. Eu sunt mulţumit sufleteşte şi împăcat cu mine însumi. Nu vă mint. E realitatea sufletului meu, care şi-a găsit pacea în înţelepciunea şi ajutorul Atotputernicului Dumnezeu. Cred că numai în adevărul evanghelic îşi poate găsi omul liniştea de suflet. Dragile mele surori, vă rog păziţi-vă de păcat, trăindu-vă viaţa în curăţenie! Numai aşa veţi birui în viaţă. *(Aiud, 3 iulie 1942)*

✞ Vă doresc din suflet tot binele şi fericirea! Fiţi cuminţi şi păstraţi-vă cât mai curate, căci curăţenia sufletească e cea mai scumpă comoară. Apropiaţi-vă cât mai mult inimile de Dumnezeu, de cuvântul Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căci de la El şi numai de la El, ne vine tuturor mântuirea. *(Aiud, 1 sept. 1942)*

✞ Singur Dumnezeu mă înţelege pe deplin şi pe El, spre marea mea mulţumire sufletească, îl simt veşnic lângă mine, ocrotindu-mă şi luminându-mi Calea. Cât sunt de fericit când simt vibrând spiritul creştin, voi poate niciodată nu veţi putea înţelege.

Mi-apare foarte frumos în minte un fragment din „Iisus, fiul lui Sirah": "Dacă şi-ar retrage Dumnezeu suflarea, într-o clipă ne-ar preface pe toţi în pulbere". Cât adevăr şi cât de puţini sunt cei ce-l înţeleg. Nu mai vorbesc de numărul extrem de redus al celor care îl trăiesc! In viaţa aceasta credinţa e totul. De aceea, omul fără credinţă e mort. *(Aiud, 14 octombrie 1942)*

✞ Eu sunt sănătos şi cu puteri sufleteşti neobişnuit de mari. După cum îţi spuneam şi-n alte rânduri, faptul că am ajuns a înţelege şi a trăi chiar spiritul creştin, m-a făcut să mă simt mulţumit, ca trezit dintr-un mormânt. La aceasta a contribuit în cea mai mare măsură singurătatea vieţii pe care-o duc, ca şi înfrânarea firească de la tot ce constituie lumesc, aproape.

Mi-nchipui uneori, că într-o viaţă obişnuită, normală, n-aş fi putut ajunge niciodată la o asemenea revoluţie spirituală. *(Aiud, 1 noiembrie 1942)*

✞ Fi-ţi cuminţi şi păstraţi-vă curăţenia sufletelor, căci sufletul e scânteia divină ce s-a sălăşluit în noi. De aceea, nu avem dreptul să-l pângărim. De veţi trăi în curăţenie sufletească, va veni ziua când veţi auzi în voi, glasul conştiinţei, al adevărului, îndemnându-vă să săvârşiţi numai fapte bune şi iubite de Dumnezeu! Atunci veţi trăi suprema fericire. Altfel, viaţa vă va apare ca un calvar fără sens.

Luptă-te cu tine, înfruntă cu seninătate toate greutăţile vieţii prezente şi nu te plânge de suferinţă; cu atât mai mult, cu cât azi aproape nu există familie care să nu fi încercat cele mai crunte dureri. *(Aiud, 10 decembrie 1942)*

✞ Viaţa mea e tristă oarecum, dar asta singur mi-am ales-o. Sufleteşte sunt mulţumit, deoarece Dumnezeu e lângă mine, întotdeauna. Uneori lăcrimez singur de dor. *(Aiud, 10 martie 1943)*

Viaţa asta e atât de scurtă! şi noi trecem prin ea întocmai ca nişte fulgi.

Noi ne vom regăsi cu toţii în căminul mult iubit, cu un dar nepreţuit: Iubirea în Duhul lui Hristos. Toate se petrec cu rost. Roagă-te mamă bunului nostru Mântuitor. El ne va ferici, împlinindu-ne sensul vieţii. *(Aiud, 12 mai 1943)*

✞ Trăiesc fericirea de a fi înţeles sensul înalt al Vieţii – cărarea luminoasă ce urcă spre Cer. Fără Hristos, Dumnezeul nostru, viaţa ar fi o totală zădărnicie, cu un singur scop: de a suferi fără nici o nădejde. De aici, de unde se pot vedea clar orizonturile vieţii, şi unde trăiesc o continuă purificare de suflet, cu un scop precis - mântuirea – calea ce duce spre Înviere -, te rog pe tine (ca şi pe surorile mele scumpe), să-ţi păstrezi curăţenia, care e cea mai scumpă comoară.

Îmi am sufletul curat şi-ţi pot mărturisi că e cea mai mare fericire şi limită a vieţii mele. *(Aiud, 12 mai 1943)*

✞ Păstraţi-vă curăţenia sufletească, purtaţi-vă cu multă demnitate şi eleganţă, răbdaţi aceste grele încercări, care-şi au rostul lor, de la Dumnezeu, şi rugaţi-vă necontenit. Fetele curate, de neam bun, cu ţinută demnă - cu valoare sufletească în general – întotdeauna vor fi căutate.
(Aiud, 25 iulie 1943)

✞ Sunt sănătos şi mă gândesc întruna la voi, dragii mei, la toate încercările prin care a trebuit să treceţi, spre a vă da seama de deşertăciunea acestei lumi, de ajutorul şi dragostea lui Dumnezeu, de Viaţa Veşnică, pe care noi o putem câştiga cu mila Domnului, dacă ne vom trăi viaţa în iubire curată, fapte bune şi rugăciune.

Viaţa e un dar de la Dumnezeu, şi noi trebuie să ştim a o trăi în chipul cel mai vrednic. Să ne curăţăm de păcate, care ne urmăresc la tot pasul, să fim cu iubire faţă de semenii noştri, să ajutăm, să răspundem la rău prin bine şi la ură prin dragoste, să ne mărturisim păcatele şi să luăm temeinic hotărârea de a nu le mai săvârşi.

Iată, a venit şi postul Crăciunului. Pregătiţi-vă sufleteşte pentru această mare sărbătoare creştină, prin post şi rugăciune şi nu uitaţi milostenia pentru cei săraci şi lipsiţi, căci milostenia acoperă o mulţime de păcate. Aşa că, faceţi această faptă măreaţă, ca la Sfintele Sărbători să daţi la câte un sărac, lipsit de ajutor, ba o pâine, ba o prăjitură, ba un bănuţ, că mult vă va răsplăti Dumnezeu şi în viaţa aceasta şi în viaţa viitoare.

Mie îmi pare tare bine că voi înţelegeţi această lume. Mi-aduc aminte că, încă în sat, îi mai ajutaţi din când în când şi pe ţiganii şi pe nevoiaşii de pe la noi! Ştiţi voi ce înseamnă lucrul acesta!?

Fericirea este sensul întregii noastre vieţi.

Şi eu vă mărturisesc azi, după ani de suferinţă, meditaţie şi frământări, cu viaţă aspră, că Viaţa nu are nici un sens fără Hristos! Că toate alergările noastre, fără Iisus sunt deşertăciune şi goană după vânt! De aceea, să căutăm ca prin modul nostru de trăire să-l câştigăm pe Mântuitorul în inimile noastre.

Numaidecât să vă spovediţi şi împărtăşiţi. Să faceţi o spovedanie cât mai serioasă şi mai adâncă. Să luaţi hotărârea de a vă lepăda de păcate, să duceţi lupta cu răul inimii voastre, înclinate a-i judeca şi condamna pe alţii pentru faptele lor, când noi înşine săvârşim aceleaşi păcate. Vă rog foarte mult, grijiţi-vă de suflet.

Pe Emil, creşteţi-l în iubire de Dumnezeu. Învăţaţi-l să se roage, să cânte cântece creştine, să se poarte cu dragoste şi nevinovăţie. El e un copil curat şi nevinovat la suflet. Şi eu mă străduiesc să devin prunc la suflet, ca şi el. Voi, ca părinţi, aveţi o mare răspundere. Anume, aceea de a-i da o educaţie creştină, a-l creşte în cea mai mare curăţenie, a-l îngriji şi a-i face Viaţa cu adevărat fericită, printr-o trăire curată a Domnului nostru Iisus Hristos. Iubiţi-vă voi şi iubiţi pe toata lumea. Purtaţi-vă cu toţi aşa cum vă purtaţi cu proprii voştri fraţi şi surori. Şi Dumnezeu, care vede toate, vă va răsplăti însutit. *(Aiud, 22 noiembrie 1943)*

✞ Câte inimi îndreptate către tine, Doamne, dornice de o viaţă nouă în care să

plutească pacea, armonia şi dragostea creştină. Am trăit cu sufletul între voi aceste sărbători. Fiecare clipă - o zi duioasă de vacanţă. Fiecare zi – o viaţă fericită! Cu bucurii noi, izvorâte din adâncurile fiinţei mele, renăscute prin harul Domnului Iisus Hristos.

Sunt sănătos şi mulţumit. Rog pe Bunul Dumnezeu să-mi dea putinţa în viaţă de a face binele pe care sufletul meu doreşte să-l facă în lume. E cea mai mare hotărâre şi dorinţă a vieţii mele. Cred că acesta e şi sensul trăirii omului: să iubeşti toată creatura lui Dumnezeu şi să faci bine.

Socot că e un mare dar de la Dumnezeu acela de a face bine în viaţă.

Cât sunt de fericit. Sufletul meu nu poate să exprime în cuvinte ceea ce simte. Să fii pătruns de conştiinţa nimicniciei tale ca om – în faţa lui Dumnezeu - şi să te ridici prin puterea credinţei şi a iubirii pe culmile cele mai înalte ale Idealului! Aşa păşesc în al douăzecişipatrulea an al vieţii mele. Cu credinţa în Dumnezeu şi cu dragoste nesfârşită

pentru voi toţi ai mei, pentru tot neamul românesc, pentru cei buni şi cei răi, pentru cei drepţi şi pentru cei păcătoşi. Rog pe Atotputernicul Dumnezeu să mă ajute.

Dumnezeu să-i ocrotească în toate, dăruindu-le un cuget senin şi o inimă creştină. *(Aiud, 10 ianuarie 1944)*

✞ Trăiţi viaţa simplă şi nu uitaţi: esenţialul în viaţă este curăţenia sufletească şi trupească. *(Aiud, 5 octombrie 1944)*

✞ Doresc, iubiţii mei, să ştiţi a alege din suferinţă tot ceea ce este mai de folos vieţii sufleteşti, în sensul desăvârşirii creştine. *(Aiud, 10 decembrie 1944)*

✞ Aici viaţa e mai uşoară, iar bună voinţa şi dragostea fraţilor ardeleni o ve întâlni în tot locul, ca expresie a unei suferinţe comune, din care a rezultat o adânca înţelegere a durerii. *(Aiud, 25 ianuarie 1945)*

✞ Atâta timp cât Dumnezeu veghează asupra lumii, nici un rău nu va putea zdruncina fondul moral şi adânc creştin al sufletelor curate şi însufleţite de dragoste nemărginită

pentru adevăr şi aproapele. Suferinţa oricât de grea ne-ar fi ea, nu-şi are alt sens decât purificarea interioară a sufletului dornic de mântuire şi pregătirea aceluia ce, cu toată inima, doreşte să realizeze fericirea.

Ah, ce bine ar fi dacă voi aţi înţelege sensul mare al vieţii, al suferinţei, al umilinţei...Doamne! Să ştiu că sunteţi pregătite sufleteşte să primiţi cele mai grele lovituri, în credinţa că, dincolo de această viaţă trecătoare există o altă Viaţă veşnică, fericită, o patrie cerească fără hotar şi care merită orice jertfă, fie ea oricât de mare! Că acolo ne vom întâlni toţi şi că nimeni nu ne va mai putea despărţi vreodată!

Înţelegeţi voi oare aceste realităţi pe care vi le mărturisesc azi?

Mi-i dor de voi. Un dor mare, viu...atâta de viu, încât uneori mă pierd în visuri, vă văd lângă mine, frumoase la chip şi la suflet, senine, duioase, vrednice de suferinţele pe care le-aţi încercat. Şi, orice s-ar întâmpla, vă voi purta în inima mea cu o

iubire nestinsă, care nu cunoaşte nici o limită!

Esenţialul este ca voi să trăiţi o viaţă curată. Lăsaţi-vă în voia lui Dumnezeu, căci El ne îngrijeşte în modul cel mai bun. Vă spun aceste lucruri, pentru că eu însumi le-am trăit şi constatat, în viaţa mea plină de iubire …de zbucium.

Sunt un om fericit, atât de fericit încât aş vrea să strig în gura mare, să audă toată lumea strigătul meu, să ajungă fericirea mea până la Cer! *(Aiud, 10 februarie 1945)*

✞ Stau şi mă gândesc mereu, la viaţa asta trecătoare. Ce suntem noi decât simpli trecători către o Patrie Cerească, eternă. Trecem prin viaţă pentru a ne purifica interiorul, a ne reînnoi în Duhul Domnului nostru Iisus Hristos – prin Iubire – pentru a ne învrednici de fericirea eternă. Toate durerile pe care le încercăm au ca unic sens, curăţirea sufletului, recunoaşterea neputinţei noastre în faţa lui Dumnezeu, smerenia prin care ne putem regăsi, reînnoi în duhul Iubirii. Căci toţi suntem fii ai aceluiaşi Părinte, care ne iubeşte, dorindu-ne binele cel mai mare,

fericirea eternă. Şi câtă supărare din partea noastră. Privim nepăsători, ne mărginim la o viaţă de griji ale acestei vieţi trupeşti, căutăm comoditatea şi liniştea în această lume şi uităm cu totul de suflet. Când se întâmplă de ne trimite Dumnezeu şi câte un necaz greu, ne răzvrătim şi ne îndepărtăm de Dăruitor. Dar Domnul e bun. Cum ne întoarcem către Sine, ne primeşte cu braţele deschise, cu dragoste nemărginită.

Toată lumea e plină de fii risipitori. Sunt atât de mulţumit că Bunul Dumnezeu mi-a trimis această încercare, căci mi s-a luminat şi mie cărarea Vieţii şi, pe această cale stăruind, mi-am găsit cea mai frumoasă linişte şi seninătate lăuntrică.

Iată, am intrat şi în Postul Mare. Rog din toată inima pe ai mei, să se pregătească sufleteşte pentru primirea Patimilor şi a Învierii Domnului. Bucuria cea mai mare pe care mi-o pot aduce ai mei, este aceea de a-i şti curaţi la suflet, trăind o viaţă cât mai simplă şi mai virtuoasă, cu gândul la Dumnezeu.

Să cultivi iubirea prin rugăciune şi fapte bune. Trăind viaţă creştină, Dumnezeu îi va ocroti în toată vremea şi ei vor simţi harul Domnului revărsându-se în inimile lor. *(Aiud, 20 martie 1945)*

✞ Dar, să fim liniştiţi şi împăcaţi cu viaţa aşa cum ne-a dăruit-o Dumnezeu, căci este spre fericirea noastră. Trăiţi în curăţenie de inimă, sinceri faţă de Dumnezeu, aproapele şi voi înşivă. Toate au un sens; noi nu avem decât datoria de a alege între Bine şi Rău...Viaţă şi Moarte...Să ne găsim cărarea vieţii care ne duce spre înviere şi să stăruim cu smerenie şi răbdare. *(Aiud, 10 aprilie 1945)*

✞ Meditaţi în chipul cel mai serios. În faţa fiecăruia stă mormântul. Trecem prin Viaţă ca nişte simpli călători, către Patria Cerească. După felul cum vom trăi aici, pe pământ, aşa ne va fi dincolo: suferinţă sau fericire eternă! Nu căutaţi să vă îmbâcsiţi mintea cu felurite cunoştinţe inutile din această lume, căci asta nu zideşte sufletul cu nimic.

"Şi ce-ţi va folosi ţie să cunoşti toate lucrurile lumii acesteia, când însăşi lumea aceasta este trecătoare?", spune, atât de frumos, Toma de Kempis, în Urmarea lui Hristos. Nu cunoştinţe multe ni se cer nouă, ci virtuţi şi fapte bune.

Vă vorbesc în modul cel mai serios: faceţi-vă un examen de conştiinţă cât mai amănunţit. Cercetaţi-vă bine viaţa. Adânciţi-vă în interiorul fiinţei voastre şi cunoaşteţi-vă pe voi înşivă, cu toate păcatele şi greşelile săvârşite în viaţă. Scrieţi-le şi duceţi-vă în faţa preotului (duhovnicului) şi le mărturisiţi. Niciodată nu e prea târziu. Dar nu amânaţi nici măcar cu o singură zi. Vă vorbesc ca fiu şi ca frate al vostru, cu toată iubirea şi încrederea pe care o împărtăşesc pentru voi. Vorbesc cu toata convingerea sufletului, nu din cărţi, ci din propria-mi trăire, din aceşti ultimi ani, cei mai serioşi şi mai însemnaţi din viaţa mea, care pentru mine înseamnă totul...dar absolut totul. Mulţumesc din toată inima Bunului Dumnezeu pentru suferinţa ce mi-a trimis-o. Căci prin suferinţă mi-am purtat

lumina sufletului şi am găsit calea Vieţii.

Vă rog din suflet citiţi Biblia. În fiecare seară, înainte de a vă culca, în jurul mamei, strângeţi-vă voi, copile scumpe ale inimii mele, şi, cu seninătate, reculegeţi-vă câteva momente şi citiţi câte un capitol din Evanghelie, un capitol din Epistole şi câte un psalm. Cu multă evlavie apoi, faceţi-vă rugăciunea de seară. E mult mai bine primită de Dumnezeu rugăciunea în comun, pentru că sufletele toate se întâlnesc în acelaşi duh şi se înalţă spre cer cu multă cucernicie şi tărie. Cântaţi "Tatăl nostru". Apoi culcaţi-vă liniştite, după ce, mai întâi, v-aţi închinat perniţele.

Ar fi bine să aveţi candelă în dormitor. Cu candela aprinsă, în tăcere, fiecare să-şi examineze faptele, vorbele şi gândurile de peste zi. Imediat ce-aţi constatat o greşeală, să v-o mărturisiţi cu sinceritate, cerându-vă iertare. Apoi...somn uşor.

Iubiţi-vă mult! Mult! Spuneţi-vă singure una alteia greşelile, cu dragoste. Ajutaţi-vă mereu. Iubitele mele, ar fi cel mai mare şi

mai frumos lucru pe care l-aţi realiza: o familie creştină. Orice inimă necăjită să-şi găsească mângâierea între voi. *(Aiud, 25 mai 1945)*

✞ Un gând simplu, de iubire, sau o vorbă bună pe care-o adresaţi unui om necăjit azi, poate valora mai mult decât orice comoară de aur. Gândiţi-vă la văduva care aruncă în Vistieria Templului singurii doi bănuţi pe care îi are.

Să ştiţi că eu nu sunt îngrijorat de soarta voastră, dintr-un singur motiv: vă ştiu curate la suflet, cu credinţă-n Dumnezeu şi cu dragoste pentru toată lumea. Aceste mari realităţi îmi dau siguranţa deplină că veţi răzbate bine, prin toate încercările ce le veţi mai întâmpina în viitor. Priviţi lucrurile în adâncime. Nu vedeţi voi că Dumnezeu vă trimite diferite încercări, pentru a vă întări credinţa?! Nu gustaţi voi, în cele mai grele clipe, dintr-o bucurie izvorâtă din lumea intimă a fiinţei voastre spirituale?! O fericire nouă, găsită în lacrimi.

Cât de mult aş vrea să fiu în mijlocul vostru, pentru a vă lămuri în calea cea înaltă

a Vieţii! Să pătrund în intimitatea sufletelor voastre şi să deschid larg porţile iubirii ce visează acolo şi aşteaptă să se reverse în valuri! Să vă văd izbucnind în lacrimi de fericire, îngenuncheate înaintea icoanei lui Hristos, mărturisindu-vă păcatele şi mulţumind.

Să ascultaţi de glasul conştiinţei, trăind adevărul cu toată plinătatea sufletului. Vreau să vă ştiu senine şi conştiente de misiunea care o aveţi ca fiinţe vii, în lume: mântuirea. Vreau să vă ştiu curate la suflet, o curăţie feciorelnică, care să inspire numai iubire, armonie şi virtute. Să fiţi creştine prin viaţa voastră. Primiţi încercările pe care vi le trimite Dumnezeu, cu toată bucuria inimii, căci Dumnezeu încearcă pe cei pe care-i iubeşte. În fiecare seară întrebaţi-vă sincer ce bine aţi făcut omenirii.

Scumpă mamă, tare mulţumit aş fi dacă aţi citi zilnic "Acatistul Maicii Domnului". Gândiţi-vă că Maica Domnului v-a ajutat şi ocrotit întotdeauna, peste tot.
(Aiud, 25 iunie 1945)

✞ Scumpă Norica, tu îmi ceri câteva sfaturi pe care eu cu dragoste ţi le dau. Tu fă-ţi educaţia creştină în familie. Învaţă-te să fii o gospodină cât mai bună, trăieşte o viaţă de mare curăţenie, fă fapte bune şi iubeşte mult, tot ce este creatură a lui Dumnezeu. Simplifică-ţi viaţa cât mai mult, întotdeauna mulţumeşte-te cu puţin, învaţă-te a te jertfi pe tine însuţi pentru binele aproapelui. Fă bine ori de câte ori se iveşte prilejul.

Norica, învaţă-te a medita, trăieşte o viaţă de rugăciune. Rugăciunea este expresia cea mai curată a iubirii de Dumnezeu şi de aproapele. Când vei ajunge să te poţi ruga cu adevărat, cu adevărat ai realizat pacea, fericirea. Eu încerc mereu şi Bunul Dumnezeu mă ocroteşte şi-mi dăruieşte atâta de mult, încât am ajuns să văd la fiecare pas făcându-se câte o minune. Trebuie să fiu sincer şi să recunosc că nu realizez decât foarte puţin, că încă n-am ajuns a mă ruga cu toată inima curăţită de griji, păcate şi gânduri lumeşti – căci păcatele mă ţin strâns legat de lumea aceasta văzută - dar, scumpă Norica, numai

cine a gustat din bucuriile adânci ale sufletului, acela numai le poate înţelege. Am avut momente de închinare în viaţa mea, când am plâns cu lacrimi nestăvilite, dându-mi seama de zădărnicia şi nimicnicia fiinţei mele omeneşti, de slava lui Dumnezeu, de Iubire. Ei, bine, în aceste lacrimi, izvorâte din adâncul fiinţei mele îndurerate, am găsit cea mai înaltă şi mai curată fericire trăită de mine vreodată! Cât aş fi de fericit s-ajung a realiza o stare continuă de rugăciune! Viaţa aceasta este cu totul trecătoare. Şi tot ceea ce e legat de ea este trecător. Să ne zidim sufletele, să le întărim cu virtuţile creştineşti, nu pentru viaţa aceasta, ci pentru cea viitoare. Patria noastră cea sfântă şi veşnică, unde ne vom regăsi cu toţii după moarte, este Cerul. Să stăruim ca în viaţa aceasta să ne învrednicim prin faptele, vorbele, atitudinea şi gândurile noastre, de Cer.

Nu există fericire adevărată decât în Iisus Hristos. Pe aceea căutaţi de o realizaţi. Nu vă uitaţi la felul cum înţelege şi trăieşte lumea viaţa. Voi aveţi un îndreptar de viaţă - calea creştină - şi după acest îndreptar călăuziţi-vă paşii. *(Aiud, 23 septembrie 1945)*

✞ Doresc să le ştiu curate la suflet şi nevinovate. Ca îndreptar de viaţă să aibă cuvântul Mântuitorului Iisus Hristos.

Citiţi Evanghelia şi Epistolele. În sfânta Scriptură veţi găsi tot, dar absolut tot de care veţi avea voi nevoie, ca să câştigaţi fericirea. Căutaţi de vă procuraţi aceste cărţi: Biblia, Vieţile Sfinţilor, Patericul şi Urmarea lui Iisus - "Oglinda Duhovnicească". Meditaţi şi trăiţi adevărul creştin. Cine oglindeşte prin trăire cuvântul Mântuitorului, a realizat fericirea. Pe aceşti oameni îi iubesc şi-i apreciez total.

Lăsaţi distracţiile şi plăcerile uşoare (ex.: balurile şi altele asemenea). Fiţi atente la prietenii. Un prieten bun e o comoară. Dar multă grijă, căci atunci când nu ştii să-ţi găseşti mediul potrivit realităţii tale sufleteşti, vei avea mult de suferit. Şi nu arareori suferinţa poate lăsa urme dăunătoare atunci când suferi din pricina unor greşeli sau păcate proprii. Trăiţi în multă iubire şi ajutaţi cât mai mult. Iubiţi natura. În mijlocul naturii vă veţi regăsi

în toată simplitatea şi curăţia de suflet. Vreau să vă ştiu fericite. Şi fericirea adevărată nu poate fi decât aceea provenită din trăirea lui Hristos.

Duminica şi Sărbătoarea, regulat să mergeţi la biserică. Vinerea să postiţi. Dacă nu post negru, atunci măcar post simplu. S-apropie postul Crăciunului. Pregătiţi-vă bine pentru spovedanie şi împărtăşanie. Mărturisiţi-vă în faţa duhovnicului toate păcatele. Vă rog foarte mult, trăiţi cele ce vă rog.

Încolo eu îmi petrec timpul meditând, citind cărţi sfinte, rugându-mă şi lucrând câte ceva, sau în celulă. Mă plimb şi iubesc mult. Iubesc tot ce e creaţie a lui Dumnezeu. Vreau să contribui cu maximum la realizarea fericirii umane. Mă lupt cu păcatele sufletului meu. Mi-i conştiinţa activă mereu, stau treaz la orice tresărire de suflet. Suntem responsabili de toate greşelile şi păcatele celorlalţi semeni ai noştri. Suntem păcătoşi! Toţi suntem făpturi ale creatorului nostru, Dumnezeu. Să ne iubim unii pe alţii, să ne ajutăm cât mai mult şi să trăim cu gândul la Dumnezeu. Tot ceea ce facem, s-o facem

nu ca pentru oameni, ci ca pentru Hristos. Eu stărui mereu să realizez în mine omul nou, creştinul. Sunt fericit şi tare mulţumit sufleteşte. *(Aiud, 29 octombrie 1945)*

✞ Sunt atât de mulţumit! Trăiesc într-o pace de suflet neobişnuită, pe care mi-o dăruie Iubirea. Sunt conştient de acest dar divin şi caut să-l trăiesc. Ce poate fi mai frumos şi mai măreţ decât a-ţi iubi pe părinţi, surori, prieteni, rude, pe toţi cei dragi ţie şi pe vrăjmaşii tăi! Ce poate fi mai frumos decât a ajunge să-ţi dai seama că toată creaţia lui Dumnezeu ţi-e soră, mamă şi frate.

Dragii mei, eu sunt un om fericit şi mă rog Atotputernicului Dumnezeu să vă fericească şi sufletele voastre, înflorindu-vă viaţa, cu darul nepreţuit, al Iubirii.

Rugaţi-vă lui Dumnezeu. Curăţiţi-vă de păcate. Meditaţi adânc şi duceţi-vă să vă spovediţi şi împărtăşiţi-vă numaidecât. Cu dragoste, frică şi cutremur apropiaţi-vă de Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

S-apropie Crăciunul. Eu sunt sănătos şi cânt cântece de mulţumire şi de slavă lui Dumnezeu. Ştiţi că eu mă ocup şi cu poezia? Acum am făcut nişte cântece de Crăciun şi un colind de o frumuseţe rară! Tare mult aş vrea să vi le trimit şi vouă să le cântaţi. In felul acesta mă veţi simţi şi mai alături de inimile voastre.

Cât sunt de fericit că vă iubesc atât de mult! Ştiu că şi voi mă iubiţi şi faceţi tot ceea ce vă stă în putinţă ca să mă ştiţi mulţumit! De-aţi şti câtă bucurie mi-aduce iubirea voastră! În situaţiile cele mai grele prin care am trecut în viaţa de închisoare, v-am simţit alăturea de inima mea, cu iubire şi înţelegere întreagă. Nimic nu preţuieşte Dumnezeu mai mult, ca jertfele de iubire! El însuşi, din iubire pentru noi s-a coborât din cer întrupându-se şi s-a răstignit pentru noi.

Ah! Cât de mult aş vrea ca voi să înţelegeţi şi să trăiţi iubirea lui Hristos! Vă rog din tot sufletul rugaţi-vă şi postiţi. Pregătiţi-vă bine pentru Sfânta Naştere a Domnului.

Să fiţi modele pentru viaţa voastră desăvârşită în dragoste creştină şi nădejde. Trăiţi virtuţile creştine şi toate celelalte bunuri Dumnezeu vi le va da, pe deasupra. *(Aiud, 22 noiembrie 1945)*

✞ Cu multă bucurie-n suflet vă comunic o veste bună: azi i-am făcut un parastas lui Felix. La biserica închisorii, simplă şi umilă, trei preoţi cu inimi tot atât de simple şi plini de bunăvoinţă, au oficiat mai întâi Sfânta Liturghie şi apoi slujba religioasa pentru morţi. Mulţi credincioşi s-au rugat pentru odihna sufletului lui Felix. Sunt atât de mulţumit că Bunul Dumnezeu mi-a ajutat să-mi îndeplinesc acest gând, în condiţiile prezente, atât de grele. Cu atât jertfa de iubire e mai bine primită. Felix e fericit în lumea Veşnicei Iubiri. Rugăciunea e calea cea mai bună spre a ajunge la Dumnezeu şi a-i uşura viaţa fiinţei iubite din lumea eternă. De aceea rugaţi-vă neîncetat. Rugăciunea dumneavoastră se va întâlni cu a mea şi-n felul acesta avem siguranţa că aducem o cât de mică bucurie lui Felix drag. *(Aiud, 24 ianuarie 1946)*

✞ Dumnezeu a voit ca, în chipul cel mai firesc, să creşteţi sufleteşte prin încercările trăite şi…încet…încet…să evoluaţi în sensul vieţii celei adevărate, Iubirea-Hristos.

Rog din toată inima mea, plină de dragoste pentru voi, să urmaţi cu inima şi cu mintea voastră, pas cu pas, cuvânt cu cuvânt, tot ceea ce vă scriu eu acum.

Alta este viaţa, decât aceea pe care obişnuit, şi-o închipuie oamenii.

Altul este omul însuşi, decât acela ce se închipuie el.

Altul este adevărul, decât acela pe care şi-l închipuie mintea omenească.

De ani de zile vă scriu mereu din temniţă. Şi tot scrisul meu este străbătut de acelaşi fir continuu, de acelaşi adevăr central: Hristos, viaţa veşnică.

Fără îndoială, că de cele mai multe ori, trăind în realitatea întunecată şi întinată de păcat, furaţi fiind de vârtejul vieţii, v-aţi întrebat: Ce-i cu Valea nostru scump, de ne scrie mereu…mereu acelaşi lucru, conştiinţa păcatului, Iubire…Hristos?

Vreau să fiu sincer şi deschis, până în cele mai adânci fibre ale sufletului. Nu mi-am făcut niciodată iluzii, în ceea ce priveşte modul vostru de a privi viaţa, zbuciumul trăit în aceşti ultimi ani mai ales, pe mine.

Este de ajuns să vă gândiţi că am trăit aproape trei ani, zi de zi, încuiat toată ziua într-o celulă, înconjurat de patru ziduri, singur, cu o singură deschizătură, geamul, şi acela cu gratii. Ei bine, prin acea deschizătură, geamul, privirea mea nu se putea îndrepta decât intr-o singură direcţie: Sus, spre Cer. În această îndelungată perioadă, în care la plimbare nu puteam merge, decât o oră şi jumătate pe zi, n-am făcut nimic altceva, decât să mă rog, să meditez şi să citesc. Foarte arareori am putut vorbi cu cineva. Condiţiunile de viaţă materială în care am trăit, au fost dintre cele mai grele.

Cu primul pas pe care l-am făcut în viaţa de închisoare, mi-am pus întrebarea: "Pentru ce am fost eu închis?!". Pe planul vieţii sociale, privind relaţiile mele cu lumea în care am trăit

întotdeauna am fost privit ca fiind foarte bun, un exemplu de conduită onestă şi curată. Atât în liceu, cât mai ales în Universitate, unde nivelul vieţii morale e mai scăzut, toată lumea, profesori, colegi şi mai ales prieteni, vedeau în mine un model de viaţă curată, un tip de om nou, care se menţinea într-o viaţă morală, abstinentă, cu toată hotărârea şi dârzenia. Politicos şi corect în atitudine, elegant în ţinută, bun la studii, mi se dădeau întotdeauna, cele mai frumoase calificative. Dacă intram în conflict cu cineva, era numai pentru adevăr.

Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, pentru ce am fost eu adus în temniţă, singur, departe de zgomotul lumii, departe de atâtea şi atâtea ispite? Şi am trăit cele mai mari frământări. Am citit mult, am meditat şi mai mult...m-am rugat. Ce este viaţa?

După mult zbucium, după multă durere trăită, paharul suferinţelor mi se umpluse, a venit o zi sfântă, în iunie 1943... Câteva ore-n şir, cu toată stăruinţa sufletului, îl rugasem pe Dumnezeu să-mi dăruiască lumină.

Şi, deodată, în timpul rugii mele fierbinţi, am căzut în genunchi, cu inima plină de lacrimi, cu ochii uzi de lacrimi. Un hohot prelung de plâns. La această dată îmi pierdusem toată încrederea în oameni. Suferisem într-un chip îngrozitor. Îmi dădeam perfect de bine seama că mă găseam întru adevăr. Pentru ce dar sufeream?!

Din tot sufletul meu plin de elan, rămăsese întreagă Iubirea. Şi-mi pierdusem încrederea în sinceritatea omului, în bunătatea lui, dar iubeam. Nimeni nu mă înţelegea. În plânsetul meu prelung, revărsat în valuri de lacrimi, am început să bat mătănii. Şi deodată... O minune! Ce mare eşti Tu, Doamne! Mi-am văzut sufletul meu plin de păcate, rădăcina tuturor păcatelor omeneşti am găsit-o în mine. Vai, atâtea păcate... Şi ochiul sufletului meu, împietrit de mândrie, nu le vedea.

Ce mare e Dumnezeu! Văzându-mi toate păcatele, am simţit nevoia de a le striga în gura mare, de a mă lepăda de ele! şi o pace adâncă, un val sublim de lumină şi dragoste mi s-a aşezat în inimă! Imediat cum s-a

deschis uşa, am ieşit vijelios din celulă şi m-am dus la fiinţele care ştiam că mă iubesc cel mai mult şi la cei care mă urau şi care greşiseră cel mai mult faţă de mine şi le-am mărturisit deschis: "*Sunt cel mai păcătos om. Nu merit încrederea ultimului om dintre oameni. Sunt fericit*"!. Toţi au rămas uimiţi, înmărmuriţi. Unii m-au privit cu dispreţ, alţii m-au privit cu indiferenţă, unii m-au privit cu iubirea pe care ei înşişi nu şi-o puteau explica.. un singur om mi-a spus: "Meriţi să fii sărutat"! Dar eu am fugit repede în celula mea, mi-am trântit capul în perină şi…mi-am continuat plânsul… mulţumind şi slăvind pe Dumnezeu.

La data aceea atitudinea mea era ceva cu totul neînţeles. Oamenii, împietriţi de păcate, trăiau departe de propria lor realitate sufletească. Mai târziu …Câţi nu m-au fericit pe mine, câţi nu mi-au mulţumit pentru iubirea şi sinceritatea mea, care i-a salvat şi pe ei?! În aceste momente, sufletul lui Nelu era lângă mine. Şi sufletul lui Felix era lângă mine.

Ah! Dar ce să vă spun! Niciodată nu simţisem mai mult dragostea Mântuitorului revărsându-se în inima mea (mai mult) ca atunci. De la acea dată, când mi-am văzut toate păcatele sufletului meu, cu fapta, cu vorba sau cu gândul, am început să lupt împotriva păcatului, conştient. De-aţi şti voi ce grea luptă este războiul cu păcatul?!

Atunci mi-am dat seama că Dumnezeu în iubirea lui nemărginită pentru mine, m-a păzit de cele mai mari păcate cu faptă. De exemplu: în timpul când eram în liceu, am iubit o fată. În iubirea mea aş fi căzut cu ea în păcat, dacă n-ar fi intervenit puterea lui Dumnezeu, care să-i dea suficientă tărie sufletească fetei, care şi ea mă iubea foarte mult, şi, în felul acesta, amândoi, să fim salvaţi de păcat.

Dar, dragii mei, aici în închisoare, când am înţeles cuvântul Mântuitorului care spune, că chiar dacă numai te-ai uitat la o femeie şi a-i poftit-o în inima ta ai şi săvârşit păcatul curviei, am înţeles, că eu am păcătuit. Aşadar, ca să fiu dezlegat de acest păcat, a trebuit să mă

duc în faţa preotului duhovnicesc şi să mă mărturisesc: am curvit, am greşit.

Lucrurile pe care vi le mărturisesc acum, vă cutremură poate, dar este de datoria mea sufletească a face aceste mărturisiri pentru pacea mea şi pentru fericirea voastră. Vreau să ştiţi că nu numai aici, dar chiar când eram afară, am luptat foarte mult împotriva păcatului. Trebuie să mărturisesc că am avut şi momente de cădere, dintre care, două momente (unul în clasa a V-a, altul în cl. a VIII-a), căderi pe care le-aş fi putut evita cu siguranţă, dacă aş fi avut o serioasă educaţie creştină, şi dacă nu mă lăsam influenţat de prietenii cei mai buni, dacă luptam mai mult cu neputinţa firii acesteia pământeşti. Este adevărat că aceste două căderi, datorită naturii sufletului meu, închinate spre curăţenie şi moralitate, n-au putut fi desăvârşit împlinite, căci scârba de păcat m-a făcut să-mi fie ruşine de mine însumi, dacă de Dumnezeu nu-mi era ruşine la acea dată şi apoi am avut mari remuşcări şi regrete, totuşi trebuie să recunosc că am fost

slab. Nu vă puteţi voi închipui cât de greşită şi de superficială este educaţia ce ni se dă nouă în şcoli. În clasa a VIII-a, frământat de problemele tinereţii i-am mărturisit lui Tuţa gândurile mele. Dintre toţi prietenii mei, atât din liceu cât, mai târziu, din Facultate, eram întotdeauna cel mai puternic partizan al abstineţei în relaţiile cu femeile. Desigur erau mulţi, cei mai mulţi, majoritatea absolută, care făceau haz, de asemenea situaţie. Viaţa morală pentru ei nu era o problemă.

Apoi am căzut în închisoare. Aici mi-am examinat cugetul. Şi mi-am data seama că chiar dacă cu fapta n-am săvârşit aceste păcate şi multe altele, cu vorba şi mai ales cu gândul, le-am săvârşit. Deci atunci, în 1943, m-am dus la preot şi, după un adânc examen de conştiinţă, mi-am mărturisit toate păcatele vieţii. Mărturisirea m-a despovărat de ele. Şi o luptă continuă duc mereu. Şi pentru om, lupta nu încetează până la moarte. Este drept că închisoarea mă fereşte de multe ispite(ex. femeile), dar are şi ea o mulţime şi o mulţime de ispite.

Azi sunt un om fericit. Cu atât mai fericit, cu cât Dumnezeu a orânduit în aşa fel încât să vă mărturisesc eu vouă, toată viaţa mea intimă! Desigur, un cutremur aţi trăit fără îndoială, dar sunt convins că este spre fericirea voastră. Exemplul ce vi l-am dat, cu toată experienţa vieţii mele pe care v-am pus-o deschis în faţa ochilor, vă va ajuta să vă priviţi adâncul sufletelor voastre. Şi atunci, sunt convins, veţi trăi cutremurul pe care l-am trăit şi eu, luând contact cu toate păcatele sufletului vostru. Duceţi-vă imediat la preot şi vă mărturisiţi. Nu există fericire mai mare, decât aceea pe care o trăieşte omul despovărat de păcate, prin mărturisire şi împărtăşanie.

Dar fără pocăinţă nici un om nu poate face nici un pas înainte. Iată pentru ce v-am trimis eu "Îndreptar la spovedanie". Iată pentru ce v-am trimis eu carnetul cu mărturisirea vieţii mele intime. Dacă este un om care vă doreşte mai mult fericirea, acela sunt eu. Ascultaţi de îndemnurile ce vi le dau.

Ce este dar **Viaţa**? E un dar al lui Dumnezeu, dat nouă oamenilor, pentru a ne purifica sufletele de păcat şi a ne pregăti prin Hristos, pentru a primi viaţa veşnică, fericirea eternă.

Ce este **omul**?! O fiinţă creată din iubirea lui Dumnezeu, nemărginită, căruia i-a fost pusă în faţă fericirea şi moartea, lăsat fiind liber să aleagă. Dumnezeu îl îndeamnă mereu să aleagă fericirea prin smulgerea din păcat. Dar vrăjmaşul omului, diavolul îi sucește mintea omului şi-i împietreşte inima, spre a-i pierde şi a-i nimici sufletul.

Fiţi foarte atenţi. În viaţa socială oamenii se privesc şi se judecă nu după ce sunt ei în fond, ci după ce par ei în formă. Nu vă faceţi iluzii despre om. Iubiţi-l. Da! Iubiţi-l! Dar nu vă faceţi iluzii despre el, căci cine îşi face iluzii despre om suferă amar. Unul singur este desăvârşit! Unul singur este Bun! Unul singur este curat! Hristos – Dumnezeu. Oamenii, toţi sunt păcătoşi. Ne-a fost dat un dar sfânt, mărgăritar nepreţuit: Iubirea. Trăiţi iubirea.

Şi acum: Ce este **Adevărul**? Adevărul este cuvântul lui Dumnezeu, Hristos. Avem poruncă de la Dumnezeu să trăim în adevăr, să ne smulgem din păcat, să sacrificăm totul pentru Hristos, pentru adevăr. Numai aşa ne putem mântui, ne putem câştiga fericirea. Cuvântul lui Dumnezeu îl găsim scris, în Sfânta Biblie, cartea cărţilor. Să ne apropiem dar, cu inimi smerite de această carte sfântă, în credinţa curată că Dumnezeu ne va lumina. Şi vom căpăta lumină.

Dau deplină libertate, cu toate mărturisirile mele intime, să fie citite de toţi cei dragi mie. Chiar dacă nu vor înţelege azi totul, va veni o zi în care mă vor înţelege şi-şi vor da seama cât de mult bine le-am dorit, punându-mi deschis sufletul înaintea lor. Desigur, sunt două lucruri pe care în nevinovăţia voastră sufletească, vă veţi sfii a le vorbi deschis. Să ştiţi însă de la mine: Nici un om nu e curat, decât Unul singur Hristos – Dumnezeu. Şi cine fuge de realitatea propriului suflet, e un mincinos.

Căutaţi să vă apropiaţi sincer de Hristos şi lăsaţi lumea, cu păcatele ei, în pace. Veţi fi fericite şi veţi fi mult iubite de orice suflet curat: Iubiţi! Iubiţi! Iubiţi! *(Aiud, 29 ianuarie 1946)*

✞ Azi sunt atât de mulţumit! Privesc liniştit în viaţa mea şi a întregii lumi. Şi văd lucrarea Domnului în toate. Mă uit la viaţa voastră. Şi văd minunea lui Dumnezeu. Draga mea mamă, te simt atât de mult! Spune-mi mamă că-mi simţi Iubirea. Spune-mi mamă că mă simţi lângă matale permanent. Spune-mi mamă că eşti fericită. Vreau să-ţi spun atâtea, mamă.

.....

Purtam în sufletul meu chipul unei fete, iubita mea, dar pe această fată niciodată n-am putut s-o întâlnesc întruchipată într-o făptură reală. Aşa încât, am rămas la modul meu de a trăi Iubirea. Revărsând-o în toate fiinţele, dar rămânând cu un gol în inimă, care se aştepta umplut.

La început a fost greu de tot. Dumnezeu însă, a fost mereu cu mine. Nu m-a părăsit nici o

clipă. Am început să înfrunt suferinţele trupului şi, încet, încet, am început a gusta din bucuriile noi. Am văzut că sunt un om păcătos. M-am cutremurat de păcatele mele, de neputinţa mea. Mi-am data seama atunci că eu, care doream cu toată inima o lume Ideală, eu însumi, eram un păcătos. Deci, mai întâi trebuia să devin eu, om curat, un om nou. Şi am început să mă lupt cu răul din mine. Încet, încet, a coborât în mine lumina adevărului. Am început să trăiesc fericirea, în suferinţă. Şi golul din inima mea, pe care eu aşteptam să mi-l umple iubirea iubitei mele, l-a umplut Hristos, Iubirea cea Mare. Şi am înţeles atunci că: "*Mare cu adevărat este cel care are dragoste mare...*" "*Mare cu adevărat este cel ce se vede pe sine mic*".

Azi sunt fericit. ***Prin Hristos iubesc pe toţi***. Este o cale atât de greu înţeleasă şi acceptată de oameni, dar sunt convins că este singura care duce spre Fericire. Şi dacă privesc la Viaţa mea, o mărturisesc deschis, regret din toată inima păcatele şi greşelile săvârşite, dar sunt fericit că Dumnezeu, cu darurile lui minunate, mi-

a luminat calea, întărindu-mi credinţa spre desăvârşirea Iubirii şi spre apărarea scânteii de adevăr, ce ne-a fost sădită în Inimă. Iar dacă-mi văd viitorul, îl văd luminos cu sufletul şi mintea luminată de adevăr. Iar dacă-mi văd iubita, o văd curată la suflet, întâlniţi în Hristos. *(Aiud, 7 martie 1946)*

✞ Toţi umblăm după fericire. Toţi o dorim, toţi o căutăm. Intru direct în intimitatea sufletelor voastre. Căutaţi fericirea în sufletele voastre. Nu o căutaţi în afara voastră. Să nu aşteptaţi fericirea să vină din altă parte, decât dinlăuntrul vostru, din sufletul vostru, unde Sălăşluieşte Domnul Iubirii, Hristos. Dacă veţi aştepta fericirea din afara voastră, veţi trăi decepţii peste decepţii şi niciodată nu o veţi atinge. Să vă spun atât: Căutaţi Iubirea şi trăiţi-o cu multă smerenie.

Tare mult doresc să nu vă gândiţi la căsătoria voastră, absolut deloc. Cu cine mă voi mărita? Cum va fi el? Cine va fi el? Etc. Sunt gânduri inutile, fără sens, deşarte. Aceste preocupări arată că în sufletul vostru încă nu s-a stabilit certitudinea adâncă a adevărului. Să aveţi

o singură grijă. Sufletul. Să trăiţi curat, în frica lui Dumnezeu. Să iubiţi pe Hristos, să vă dăruiţi toată fiinţa Lui, printr-o trăire curată, în rugăciune.

In ceea ce priveşte căsătoria: O, să n-aveţi nici o grijă, dar absolut nici o grijă, căci se găsesc atâtea suflete dornice de a întâlni suflete curate de fecioare, pentru a se uni cu ele şi a zidi un cămin creştin fericit. Dacă voi aţi înţelege acest adevăr pe care vi-l mărturisesc, v-aţi convinge mai târziu, că dragostea de Dumnezeu este Esenţialul, v-aţi convinge de adevărul spus de Mântuitorul : *"Căutaţi Împărăţia Cerurilor, şi toate celelalte vi se vor adăuga vouă"*.

Cine împlineşte Cuvântul lui Hristos, realizează Maximum, Totul! Port o dragoste întreagă şi încredere neţărmurită în **Părintele Boca**. Prin voi îi comunic: "Toată iubirea sufletului în Domnul nostru Iisus Hristos, îi sărut mâinile şi tare mult doresc să-l cunosc". Vă rog foarte mult să vi-l faceţi Duhovnic. Să vă spovediţi lui, căci e un preot unic. Mama îndeosebi. Din când în când mergeţi pe la

Sâmbăta şi vă spovediţi **Părintelui Boca**. În toate situaţiile grele consultaţi-vă cu el, cereţi-i sfatul.
(Aiud, 15 mai 1946)

✞ Rog pe bunul Dumnezeu să-ţi dăruiască ani mulţi şi fericiţi. Îţi doresc viaţă frumoasă, trăită în iubire, cu sete în suflet după veşnicie. Îţi doresc viaţă trăită în curăţenie şi luptă permanentă cu păcatul. Virtutea sufletului tău să fie încununată cu smerenia. Fecioria trupului tău să fie încununată cu fecioria sufletească.

Să năzuieşti întotdeauna spre Iisus, mirele ceresc, mirele fecioarelor celor înţelepte.

Îţi doresc fericirea - şi întipăreşte-ţi bine în minte – ***fericirea nu există decât în Hristos.***
(Aiud, 8 ianuarie 1948)

Eleonora (18 ani, în spatele părintelui **Arsenie**), sora lui Valeriu, când era elevă la Liceul Doamna Stanca din Făgăraş (fotografie realizată în Hurezu)

Eleonora Gafencu-Colgiu: *În luna martie 1943 ne-am refugiat din Basarabia, mama cu trei fete, eleve, şi am ajuns în Făgăraş. Tata era deportat în Siberia, iar Valeriu, fratele nostru, student, era deţinut politic la Aiud, de unde ne scria ocupându-se de educaţia surorilor mai mici.*

De ardeleni, care ne-au ajutat foarte mult, ne-am ataşat sufleteşte, petrecându-ne

anii frumoşi ai adolescenţei mai ales ducându-ne la mănăstirea Sâmbăta, unde l-am cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, cu care am participat la sfinţirea bisericii din Hurezu.

Au trecut anii şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, Valentina, sora cea mare, a intrat în învăţământ, eu, Eleonora, am intrat ca asistentă la ASCAR (Institutul de cardiologie) iar Elisabeta - inginer.

După mulţi ani a venit la mine la serviciu, pentru o consultaţie, Părintele Arsenie cu o călugăriţă. Am rămas surprinsă spunându-mi că ne cunoaştem. Era îmbrăcat civil, tuns, frumos şi bine dispus. L-am prezentat unui foarte bun cardiolog, dr. Caulea. Ştiam de la o prietenă că este foarte ocupat şi că pictează o biserică aproape de Bucureşti, dar n-am reuşit să-l vizitez şi regret.

Am cântat în diverse formaţii muzicale şi mai ales la diverse biserici din Bucureşti . Avem o familie frumoasă şi unită, cu soţi şi copii, nepoţi, realizaţi aşa cum ne-au învăţat Valeriu şi Părintele Arsenie.

Studentul Valeriu Gafencu
- Sfântul închisorilor

Frăţia Sfântul Herman de Alaska

În 1966, inumanele condiţii de detenţie din România comunistă au fost aduse la cunoştinţa lumii occidentale. La Washington, în faţa Subcomitetului de Securitate Internă (subcomitet al Senatului), pastorul Richard Wurmbrand a dat mărturie despre diabolicele experimente care se desfăşurau acolo. Dovada pentru propriul său caz erau cele 18 cicatrice rămase de la torturile la care fusese supus şi pe care le-a arătat în faţa subcomitetului dezvelindu-şi pieptul. Istoria sa a captat atenţia mijloacelor de informare din toată lumea şi a fost dată publicităţii în S.U.A., Europa, Asia. Curând, Wurmbrand a scris o carte, „Torturat pentru Hristos", din care s-au vândut în jur de trei milioane de exemplare.

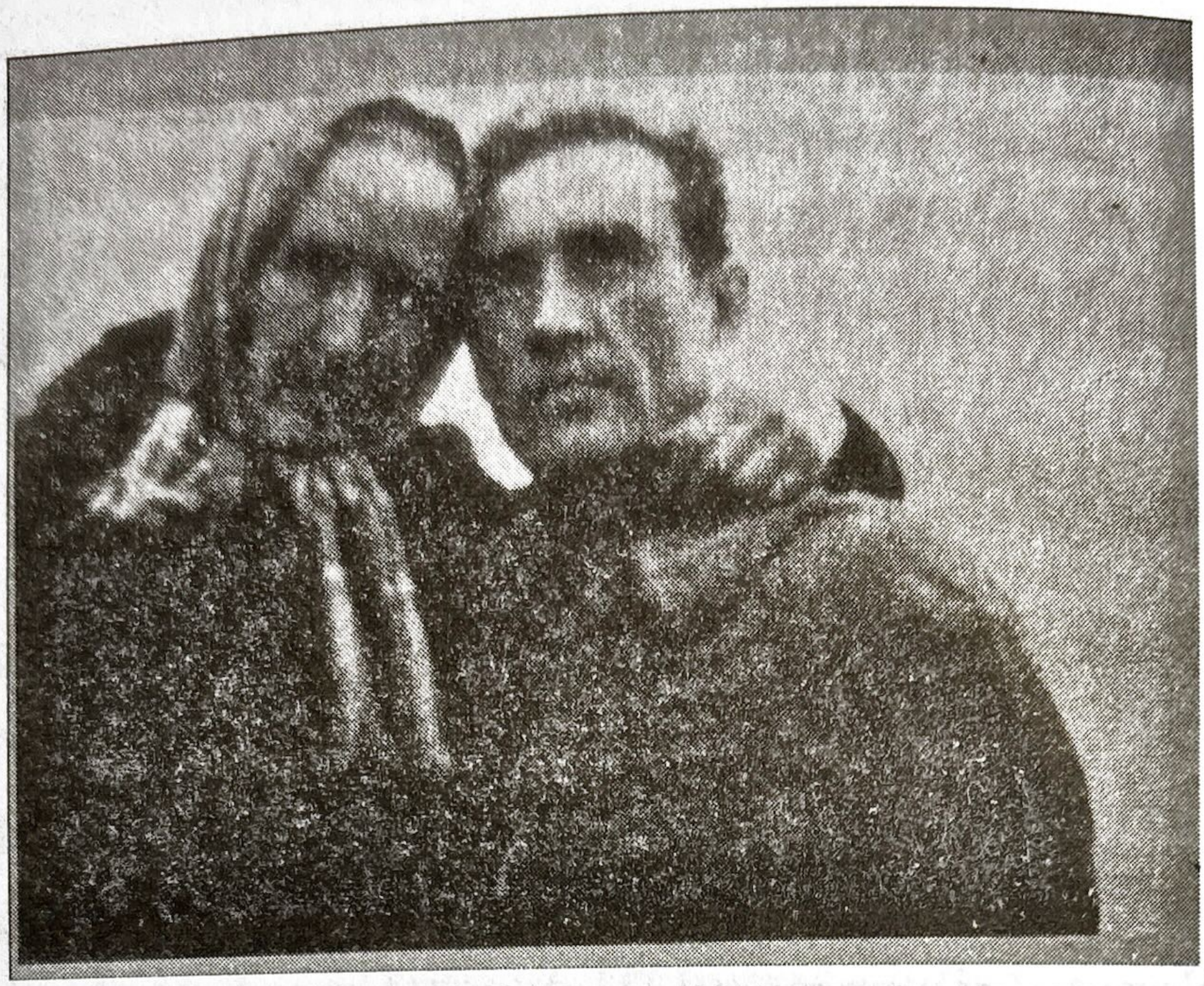

Valeriu Gafencu şi mama sa, **Elena**, când era închis la Galda (1946)

Valeriu Gafencu (dreapta), mama sa şi prietenul său **Ion Ianolide**. În spate se vede biserica din Galda (1946)

Pe 17 februarie 2001, pastorul Wurmbrand a decedat în California, în vârstă de 92 de ani. Deşi era foarte slăbit de boală, ochii îi străluceau „ca o mare de lumină deschizându-se spre eternitate", după cum îşi aminteşte cineva care l-a văzut în acea perioadă. [„Pastor Wurmbrand: Finishing the Race, Again, vol 23 nr. 2, 2001, pg. 27]. Însemnătatea activităţii sale, de dezvăluire a celor ce se petrec dincolo de Cortina de Fier, este de nepreţuit. Într-o vreme în care delegaţii la Moscova sau Bucureşti prezentau o atmosferă de pace şi prosperitate, el a fost unul din primii care au arătat întunecatele secrete ale închisorilor comuniste. El a vorbit despre torturile şi eroismul deţinuţilor creştini; a povestit despre vieţile multor mărturisitori creştini:

„Am văzut în închisorile comuniste credincioşi creştini cu lanţuri la picioare în greutate de 50 de livre" (aprox. 25 kg = 50*0.454 kg), scrie el în „Tortured for Christ" (Glendale, California: Diane Books, 1967, pg. 57), *„...torturaţi cu vătraie înroşite în foc, oameni cărora li s-a vărsat pe gât, cu forţa, o lingură plină cu sare,*

şi ţinuţi apoi fără apă, murind de foame, suferind de ger, dar rugându-se cu fervoare pentru comunişti. Din punct de vedere strict omenesc este ceva inexplicabil! Aceasta este însă iubirea lui Hristos revărsată în inimile noastre".

Există însă un aspect din experienţa vieţii de închisoare a pastorului Wurmbrand care a fost trecut cu vederea. Acesta este prietenia lui cu Valeriu Gafencu, pe care cei care l-au cunoscut îl numesc „sfântul închisorilor". Valeriu Gafencu a fost conducătorul spiritual al unui grup de români ortodocşi care „au luptat lupta cea bună" în nenorocitele condiţii ale vieţii de închisoare, condiţii în care majoritatea deţinuţilor nu au reuşit să reziste, prăbuşindu-se sub povara subumanului în care fuseseră azvârliţi. Valeriu şi confraţii săi nu numai că au rezistat, dar au ajuns la o viaţă de sfinţenie ce ar putea fi asemănată cu a tuturor marilor mărturisitori ai lui Hristos.

În 1951, atât Valeriu, cât şi pastorul Wurmbrand se aflau în infirmeria penitenciarului Târgu Ocna, bolnavi de

tuberculoză, aproape de moarte. Deşi pentru deţinuţi medicamentele erau aproape imposibil de obţinut, cineva din grupul lui Valeriu a reuşit să obţină câte ceva într-un pachet din partea familiei. Cu sănătatea îmbunătăţită, acesta le-a dat lui Valeriu care era pe moarte, iar Valeriu le-a oferit în secret pastorului Wurmbrand. Rezultatul a fost că Richard Wurmbrand a supravieţuit, iar Valeriu Gafencu a murit. (n.red.: Valeriu a fost învrednicit de Dumnezeu să-şi cunoască ziua morţii. Pe 2 febr.1952 el şi-a rugat prietenii să-i procure o cămaşă albă şi o lumânare pentru ziua de 18 februarie. Pe 17 februarie i-a spus lui Ioan Ianolide: "*Mâine voi muri. Vreau să-mi iau rămas bun de la cei mai apropiaţi prieteni*". Călăul Petre Orban a plecat din închisoare întreaga zi, pentru a-i lăsa să-şi ia rămas bun de la Valeriu). Înainte ca Valeriu să moară, pastorul Wurmbrand i-a spus: „*Aş vrea să intru în împărăţia cerurilor pe aceeaşi poartă ca tine!*". Valeriu nu avea decât 30 de ani atunci când a plecat din lumea aceasta. „Fapt interesant, Richard Wurmbrand a decedat exact în ajunul împlinirii a 49 de ani de

la adormirea lui Valeriu, fiind astfel legat prin moarte de omul care îi salvase odinioară viaţa (Valeriu Gafencu a murit pe **18 februarie 1952**).

Memoriile publicate de cei care au suferit împreună cu Valeriu în închisoare ne dezvăluie în el un suflet ajuns alb imaculat ca zăpada, prin suferinţă conştient asumată pentru Hristos, în mijlocul inumanelor torturi şi a degradării morale din închisorile comuniste. În el se contopiseră puritatea de copil cu tăria omului matur – un aliaj rar în zilele noastre în care „omul dedublat" a devenit standardul vieţii. Viaţa lui de simplitate şi curăţie a minţii ne îndeamnă pe noi, cei asaltaţi de degradarea vieţii contemporane, să „ne facem ca nişte copii" şi astfel să intrăm în Împărăţia Cerurilor.

Un Post Scriptum

Ion Ianolide, cel mai apropiat prieten al lui Valeriu Gafencu, a scris în 1963 textul pe care îl reproducem în continuare. În el auzim un ecou al spiritului şi experienţei lui Valeriu. (Ion Ianolide a murit în 1985):

„18 februarie 1983

Sunt în vârstă de 64 de ani. Din 1941 până în 1964 am fost în închisoare, torturat şi batjocorit – mai întâi sub dictatura lui Antonescu, apoi sub cea comunistă....

L-am mărturisit pe Hristos întreaga mea viaţă, iar în 1944 m-am închinat cu totul Lui. M-am confruntat mereu cu materialismul, fie el burghez, fie comunist. Am comparat şi confruntat credinţa creştină cu islamul, budismul, confucianismul şi, fireşte, cu iudaismul talmudic. Am comparat Ortodoxia cu Romano-Catolicismul, Protestantismul şi neo-Protestantismul. Am dat o luptă mare cu ateismul...

Aproximativ 5 ani de zile m-am aflat în izolare totală, înfometat şi dezbrăcat. Mai mult de 15 ani am stat în încăperi comune – unele mai mici, altele mai mari; am trăit acolo, zi şi noapte, silit, ca şi toţi ceilalţi, să folosesc „tineta" pentru necesităţile fizice (un fel de hârdău). Uneori eram îngrămădiţi opt deţinuţi într-o celulă de 6 1/2 picioare pătrate, dormind câte doi, trei sau patru într-un pat. Trupurile şi sufletele ni se frecau unele de altele în fiecare clipă. Teroarea exercitată de gardieni, foamea, frigul şi bolile păreau de-a dreptul suportabile în comparaţie cu oroarea care se instala între oameni diferiţi, disperaţi şi adeseori decăzuţi, descompuşi.

Am fost la munci agricole timp de doi ani. Era o muncă de sclav, iar noi eram înfometaţi şi dezbrăcaţi. Lucram în vii şi grădini de legume, dar muream de foame, pentru că ne era strict interzis să gustăm un pic din fructe sau zarzavaturi. Timp de peste 20 de ani mi-a fost mereu foame şi adeseori eram distrofic din cauza malnutriţiei. Mi-a fost frig

în toţi anii aceia de închisoare. Am fost bătut, chinuit şi torturat ani de zile, pentru distrugerea rezistenţei fizice şi psihice [spirituale]. Am cunoscut direct înspăimântătorul domeniu al trăirii sub limitele suportabilului. Ani întregi am fost ameninţat cu moartea. Mi se cerea mereu „sufletul" din mine. Mi-au oferit adesea viaţa, preferând perspectiva morţii tocmai pentru a-mi salva sufletul, conştiinţa, integritatea – şi numai Dumnezeu m-a ferit de prăbuşire. Nu există om care să poată rezista tuturor acestor chinuri. Mulţi – mulţi ani, cam 15, am fost terorizat cu spectrul „re-educării" în scopul „restructurării" mele şi „spălării creierului". Doar purtarea de grijă a lui Dumnezeu m-a salvat. Am îndurat teroarea din partea temnicerilor, dar şi una şi mai feroce din partea informatorilor şi asasinilor din chiar rândurile deţinuţilor, care trecuseră de partea puterii politice. Am cunoscut fiinţe omeneşti dezamăgite, cu expresii diavoleşti pe chipurile lor şi care săvârşeau fapte

demonice. Am fost înconjurat de o atmosferă de tovărăşie de demoni, care pendula între răutate şi criminalitate. Am purtat de grijă unor oameni pe moarte: unii deznădăjduiţi, alţii în stare de revoltă, alţii calmi. Am văzut „sfinţi" care radiau lumină, murind într-o atmosferă cerească. Am ascultat vorbind profesori, savanţi, oameni de litere – şi am învăţat mai mult decât într-o universitate. Am cunoscut comunişti şi am cunoscut evrei în închisoare, am cunoscut de asemenea din cei care fuseseră la putere. Am îngrijit chiar pe generalul care fusese preşedintele curţii militare care a pronunţat condamnarea mea. Mi-a fost dat ca să-i închid ochii. După ce îi servise pe stăpâni, fusese azvârlit şi el în temniţă.

Am cunoscut burghezi şi comunişti atât ca oameni liberi, cât şi ca deţinuţi. Şi pe toţi i-am cernut prin Duhul lui Hristos în Care m-am străduit toată viaţa mea să trăiesc. La capătul acestei amare experienţe numai Hristos rămâne în mine viu, întreg şi veşnic...

Astăzi se împlinesc 31 de ani de când a murit Valeriu. M-am dus la Biserică ca să mă spovedesc. Duminică mă voi împărtăşi. În ziua aceasta am aflat zidită în fiinţa mea sfinţenia, aşa fel încât nimic să nu mă mai poată despărţi de ea. Este cea mai fericită zi din viaţa mea, deşi în ziua aceasta a murit cel mai de preţ om pe care l-am cunoscut vreodată. El este cel care, în ziua aceasta, mi-a transmis fericita şi binecuvântata stare care m-a însoţit întreaga viaţă. Am fost atât de fericit, încât am dorit viaţa veşnică mai mult decât plinătatea spirituală pe care am simţit-o atunci, în ziua aceea. Am fost, şi fireşte şi, Valeriu a fost, perfect lucid, normal şi conştient de toate cele ce se petreceau. El era plin de Har. În el se afla Hristos şi am putut să fiu şi eu părtaş la starea lui binecuvântată de sfinţenie. Îl umplea desăvârşit o stare de intensitate spirituală. Veşnicia se făcea văzută în timp, în clipă. Fericirea izvora din însăşi suferinţa. Totul era scăldat într-o lumină nepământească. Sufletul îmi era plin de pace.

Trupul era lumină. Sub picioare simţeam ceva ca un câmp energetic, un fel de vibraţie care mă ţinea legat de pământ. De fericire – am plâns. Am putut vedea în duh: am văzut cerurile deschizându-se în adâncimea de nemăsurat a ochilor lui Valeriu. Am simţit Duhul Sfânt care lucra şi vorbea prin el. În slăbiciunea şi epuizarea lui fizică am simţit Puterea Dumnezeiască a unui alt plan al existenţei. M-am gândit că sunt în „cer". Mă gândeam şi la faptul că sunt aproape de Iisus Hristos, pentru că Iisus Hristos se afla în Valeriu. Credinţa lui Valeriu îmi dădea şi mie tărie. Chemarea mântuitoare a omului care murise a dat aripi spovedaniei mele. Iubirea lui Valeriu m-a supus desăvârşit iubirii lui Hristos. Ştiu şi simt că Valeriu mă însoţeşte şi mă ajută în toată lucrarea de a discerne cele două „lumi" în care trăim şi care, în planul divin, se află într-o perfectă unitate. Viaţa mea este Hristos. Mintea mea doreşte şi caută numai voia lui Dumnezeu. Nădejdile mele sunt la bucuria făgăduinţelor Lui. Sunt

conştient de natura mesianică a Credinţei Creştine şi vreau să slujesc acestei Credinţe în mod desăvârşit până la moartea mea. Îi iubesc pe oameni şi, pentru mântuirea lor, urmez drumul Crucii. Iubesc viaţa, dar numai în perspectiva eternităţii; de aceea prefer să mor decât să îngădui o degradare sufletească sau a conştiinţei. Ştiu bine că mă găsesc în luptă cu forţe uriaşe care mă pot zdrobi şi mă rog lui Dumnezeu să-mi dăruiască înţelepciune, putere şi ocrotire.

Deşi din punct de vedere fizic sunt bolnav şi cu toate că am nervii peste măsură de sensibili, mintea îmi este sănătoasă şi întreagă, iar gândirea limpede. M-am retras intenţionat din lume, pentru că oamenii din lume mă împung şi mă atacă, iar eu nu mă pot apăra altfel de ei. Nu pot sluji decât doar prin rugăciune, iubire, meditaţie şi dând mărturie. Slujesc pentru a-mi păstra sufletul întreg, nevătămat. Doresc să am un sfârşit creştinesc. Sunt pe deplin conştient că am acumulat experienţe semnificative,

dumnezeieşti, omeneşti, şi, prin urmare, am obligaţia să las o moştenire. Nu sunt iubitor de slavă deşartă şi doritor de a-mi scoate în evidenţă propriul eu; doar pe Iisus Hristos vreau să-L arăt.

Trăiesc singur, izolat, tăcut. Văd dezastrul spiritual, politic, economic şi militar în care se găseşte lumea şi nu cred că ar putea fi evitat. Lumea va suferi de pe urma erorilor ei de orientare mereu, până în momentul în care îşi va deschide mintea spre a primi adevărurile lui Dumnezeu, ca să aibă Credinţa mărturisirii autentice. Doresc să-mi fac deplin datoria. Ştim că lumea este cuprinsă în planul dumnezeiesc de mântuire. Cred. Iubesc. Nădăjduiesc. Astăzi, întocmai ca acum treizeci şi unu de ani, mă simt strâns aproape de Valeriu şi, împreună cu el, strâns aproape de Domnul nostru Iisus Hristos".
(The Orthodox Word nr. 224-225/2002)

" Adevărat, adevărat vă spun,
că veți plânge şi vă veți tângui,
iar lumea se va bucura; vă
veți întrista, dar întristarea
voastră se va preface în bucurie."

In. 16, 20

ISBN (10) 973 - 87424 - 2 - 0
ISBN (13) 978 - 973 - 87424 - 2 - 0